

Společnost pro bohatství podzimu

I.

Vyšel jsi před dům. Zastavil ses a zhluboka se nadechl svěžího pozdně odpoledního vzduchu. Máš rád podzim. A teď jsou ještě navíc zvlášť krásné prosluněné dny.

Naproti na jabloni sedí červenka. Zobáčkem si dočistila lehounká peříčka obarvené mlhy, naklání hlavičku ze strany na stranu a tázavě si Tě prohlíží párem malých jiskrných oček. Vystoupal jsi po betonových schodech vzhůru a s poloprázdným batohem zamířil úzkou lety vyšlapanou pěšinou k lesu...

Šedavá křoví po straně zdobí ještě místy tvrdé šípky, růžová poupata a květy v hebké náruči odnesl proud minulosti. O pár kroků dál vykukují korálky trnek.

Tři košaté břízy nahoře na svahu lucernami žlutě svítí tmavě modré obloze a vytvářejí tak příjemný ladný kontrast.

Přecházíš přes zurčící potok (před časem hodně přšelo) z pozvolného kopce do údolí.

Nízké hnědooranžové vrby, s větvemi poskládanými do vějíře, se tady zbarvily do modrozelená a připomínají tak obrovské tokající pávy. Rozhlížíš se.

K zemi se s všudypřítomnými listy, ruku v ruce, třepotavě jako pestrobarevní motýli oklepávající ze svých křídel záblesky světla, snášejí záplavy barev a tvarů.

Pod památnými duby se červená pár keřů. Rád bys stromy objal, krátké lidské ruce Ti k tomu ale nestačí. Snad kdyby rostly aspoň dvěstě třista let.

Korunami se prohnal vítr a probudil tak měkkým dechem oddechující listy. Sem ještě dopadá slunce, odděleny se lesknou a kadeří, ve stínu pak barva splývá v jednotu.

Otáčíš hlavou i celým tělem, JSI rotující součást symfonie plné barev.

II.

Jaké to asi je, uprostřed celé té galaxie podzimu? problesklo Ti hlavou.

A kam jsi to vlastně vůbec došel?! Rozhlížíš se.

Na obloze se ukázala první souhvězdí, při pravé straně cesty jsou na louce naskládány vysoké dřevěné regály se zbožím. Uvnitř jsou dlouhé barevné koberce.

Bezprostředně pod nimi protéká úzká říčka, která se záhy trochu rozšiřuje. Postává tu spousta maličkých hnědých lidí, kteří svými čilými pohyby připomínají mravence. Gesty Tě mlčky pobízejí, jen ať jdeš blíž.

Něco tu stojí. Vypadá to jako velká zrezivělá plechovka od kompotu.

Zvou Tě dovnitř, vyzooměl jsi, že nejspíš na projížďku... Ale kam? Snad k moři... ?!
Nijak zvlášť o tom nepřemýšlíš a nastupuješ.

Plechovka se ponořila a uvolnila.

Místní proudy vás strhly a unášejí nesmírnou rychlostí. Chvílemi vidíš ven. Kymácíte se prudce ze strany na stranu, jako při extrémně silném vichru. Přichytil ses držadla.

Ještě že tu je. Tak tohle jsi tedy nečekal. Kam to vlastně jedeš???

Sem tam se v kovovém plášti plechovky objevují trhliny. Lidé se rozdělují, proto je jich tu asi tolik, opírají se klidně o stěnu a překrývají volná místa dlaněmi.

Uklidnil ses, zdá se, že hnědí lidé vědí co dělají, a nabízíš jednomu z hnědých dětí malý oranžový kelímek (ani netušíš, jak se octnul v kapse Tvých kalhot), ochrannou mast na zimu.

III.

Rozbouřená voda se záhy zklidňuje. Hladinu mávnutím proměnila v zrcadlo, uhladila prameny svých vlasů a sepnula je sponou.

Plechovka se pomalu vynořuje, houpavými pohyby klouže po parketu dokulata omletých kamenů, ještě kamsi kymácivě doplouvá.

Zastavila se.

Hnědí lidé hbitě vylézají na žebřík, nadzvedli a tyčkou přichytili poklop.

Vystrčil jsi ven hlavu, je tu příjemný vánek.

Věříš a nevěříš svým očím... Ocitl ses v překrásném zálivu.

Barvy kolem spolu dokonale souzní, svými odstíny zapadají jedna do druhé, lesknou se a žijí. Listnaté i jehličnaté stromy, tráva a rostliny od tenounkých něžných, až by ses jich bál dotknout, po silné a pevné, nejrůznějších struktur čnicích do prostoru a tvořících tak svoje jedinečné obrazce.

Je Ti jasné, že se díváš na víc než mistrovské podzimní dílo. Jsi šťastný, že tu můžeš být (že můžeš být u toho, vždycky jsi tolik miloval podzim), a v srdci cítíš hřejivé teplo.

Barvy jsou tu suše okrové, různě žluté, modré, světle i tmavě zelené, červené a oranžové - stejně jako zářivými nitkami vlnek propletená voda, ve které se na hladině odráží průsvitný závoj rozpálených červánků.

Vyhrnul sis nohavice, ob přičku stoupáš po žebříku. Přelezl jsi přes okraj a zašátral nohama směrem ke dnu. Voda Ti sahá ke kolenům.

Po okraj plný té krásy se brouzdáš červánkovým mořem směrem k pevnině...

Ohlédnul ses.

Hnědí lidé za Tebou v zástupu seřazeni ve dvojicích, lanem vytahují plechovku na břeh.

Až teď sis všimnul, že jsou na ní vlastně téměř neviditelně vyryta čtyři slova:

SPOLEČNOST PRO BOHATSTVÍ PODZIMU

Lucie Krokolidová